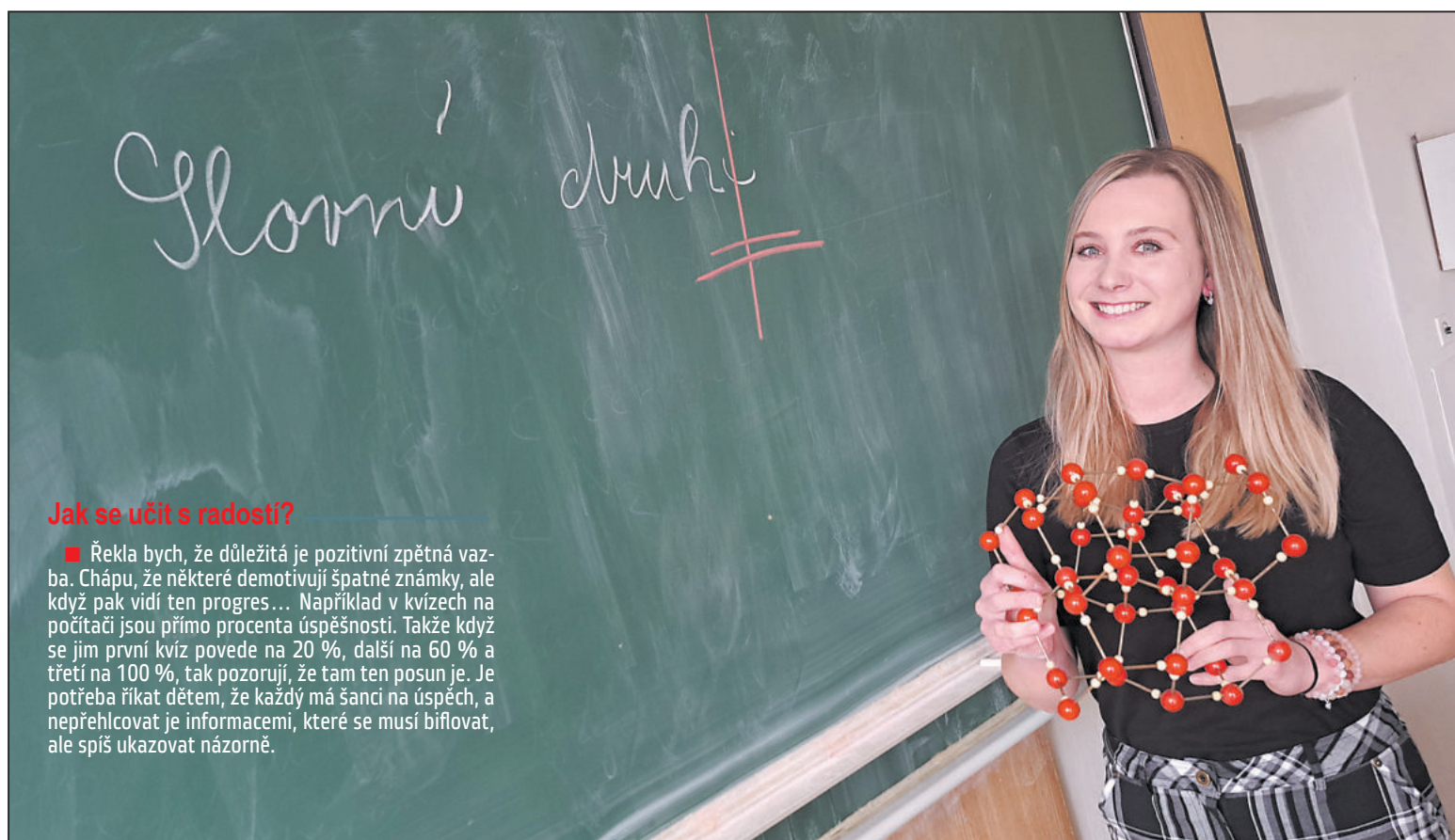

Děti mě inspirují a učím se od nich

Jak se učit s radostí?

■ Řekla bych, že důležitá je pozitivní zpětná vazba. Chápu, že některé demotivují špatné známky, ale když pak vidí ten progres... Například v kvízech na počítači jsou přímo procenta úspěšnosti. Takže když se jim první kvíz povede na 20 %, další na 60 % a třetí na 100 %, tak pozorují, že tam ten posun je. Je potřeba říkat dětem, že každý má šanci na úspěch, a nepřehlcovat je informacemi, které se musí biflovat, ale spíš ukazovat názorně.

VERONIKA Rédlová studovala na základní škole T. G. Masaryka, kam se nyní po letech vrátila. Jen už nesedí v lavici, ale za katedrou. Foto: Veronika Dawidowicz

Snažím se žákům předávat látku hravou formou, aby se nenápadně do toho učení dostali, říká učitelka druhého stupně ze Základní školy T. G. Masaryka Veronika Rédlová

■ Veronika Dawidowicz

Proč jste se rozhodla stát učitelkou?

Jako malé dítě jsem si často hrála na školu. Měla jsem plnou třídu plyšáků a bráču k tomu. Opravovala jsem jim diktáty. Takže už jako malá jsem byla zaměřená na češtinu.

Viděla jste třeba vzor v někom z rodiny?

Inspirovala mě k tomu moje babička, která v tu dobu taky učila na základní škole a někdy mě vzala s sebou do práce. Viděla jsem to prostředím a bavilo mě, když mi vykládala o vyučování a o dětech.

A volba střední školy pak byla jasná?

Vzala jsem to trochu oklikou a šla na obchodní akademii. Chtěla jsem mít nějaké zaměření, kdyby mi pak nevyšla vysoká, tak abych mohla alespoň do nějaké práce. Na obchodce jsem se ale definitivně rozhodla, že čísla a sezení v kanceláři za počítačem není nic pro mě. Chtěla jsem pracovat s dětmi, potřebuji ten školní koloběh, kdy se neustále něco děje, něco řeším a je to hodně různorodé.

Měla jste jasně vymezené, že chcete učit češtinu a chemii?

Já jsem se k tomu dopracovala. Po střední škole jsem vystudovala magisterské studium na Masarykově univerzitě v Brně, kde jsem měla obor chemie a výchova ke zdraví. Pak jsem si dodělávala v Olomouci na „pajdáku“ češtinu.

Chemie není úplně typický předmět učitelk. Čím vás tak chytla?

Strašně mě zajímaly ženy ve vědě a chtěla jsem se o nich dozvědět víc. Vědět o čem bádaly, co zjišťovaly. Chtěla jsem dětem vědu předávat trochu hravou formou, ne jen striktně zápisky v lavicích, ale i bádáním a více tou praktickou výukou s pokusy.

A čeština proč?

Od malička jsem hodně četla. Když čtu nějakou

knížku, tak v ní hledám třeba chyby. Je to takové postižení z povolání, ale když jsem byla malá, psala jsem hodně i povídky, pohádky, tvořila jsem si dokonce Jihlavské noviny pro naši rodinu a jako šestiletý špunt si hrála na redaktorku. Ta čeština ke mně prostě vždycky nějak patřila. Hrozně mě baví kombinovat češtinu a chemii dohromady.

To se dá?

Je to těžší, ale dá. Teď například s dětmi vymýšlíme životopis prvků. Takže propojujeme strukturovaný životopis s prvkem. Vždy tam zakomponujeme informace o protonovém čísle, o elektronegativitě a dáváme to dohromady jako životopis.

Dnes před tabulí...

Veronika RÉDLOVÁ

Čím to, že vás netáhla třeba ta redaktorka?

Měla jsem tam pořád to, že chci pracovat s dětmi. Na střední jsem učila děti tančovat, vedla jsem tábory a chtěla jsem s dětmi být v kontaktu a předávat jim informace. Děti mě strašně moc inspirují a já se od nich skutečně učím. Vždycky mě nakopnou k další práci, k tomu, abych dál realizovala nějaké své myšlenky společně s nimi. Je pro mě hrozně důležitá ta spolupráce dítě a já.

Jaké to je učit na 2. stupni? Přece jen, to už jsou tak trochu pubertáci...

Jsou to pubertáci a je s nimi velká sranda. Osmáci a devátáci jsou moje jasná cílovka. Jsme naladěni na stejnou vlnu a ty hlášky, co mi hlásí... (smích) Naše hodiny jsou uvolněné a s vtipem. Žáci ale ví, co si mohou dovolit, máme nastavená jasná pravidla a já se snažím být přísná na všechny stejně.

Je něco, co jste vy zažila, když jste chodila na základku, a co byste nechtěla, aby vaši žáci zaživali?

Asi takové to klasické drilování. Chci po dětech, aby znaly například prvky, ale snažím se jim pře-

dávat látku hravou formou a aby se nenápadně do toho učení dostaly. Například když hrají pexeso na prvky, tak si ani nevšimnou, že se je učí.

Co je na práci učitelky na 2. stupni nejnáročnější?

Málo času. Když přijdu domů, tak mě napadá spousta věcí do výuky. Snažím se nedělat všechno ve svém volném čase, ale nedá se to. Spousta věcí mě napadne doma a hned je realizuji, vytvářím na počítači, laminuji, stříhám a u toho koukám třeba na telku. Často zapojím i celou rodinu. (smích)

Zníte dost nadšeně. Berete svou práci jako poslání?

Miluji ji. Jsem šťastná, že mohu učit na škole, kam jsem chodila jako dítě. Toužila jsem se vrátit zpět, na místo činu. Prožívám všechno s těmi dětmi znovu, akorát z druhé strany. Někdy nastanou situace a já si říkám: Jo, jo, tohle jsme dělali taky. (smích)

Procházím ty učebny, chodby, pořád tu učí některé učitelky, které učily mě, a je to skvělé se s nimi teď potkávat. Každému bych přála, aby pro něj práce byla taková „srdcovka“ jako pro mě.

Když jste dostudovala, chtěla jste se hned vrátit sem na „Masaryčku“?

Ano. Ale tenkrát tady nebylo místo a začínala jsem jinde. Ve školství jsem šest let a pátým rokem tady. Byla jsem nadšená a šťastná, že to vyšlo.

Jaký jste měla oblíbený a neoblíbený předmět?

Oblíbená byla stoprocentně čeština. Tu jsem milovala. A neoblíbený jsem asi neměla.

Je u dětí chemie a čeština oblíbená?

Čeština je oblíbená víc, chemie už ne tak často. Občas ale i do slohovek děti napíší, že je chemie oblíbený předmět. Jen není tak populární a já to chci změnit. Žáci baví například dělat různé testy na počítači. To mi pak ukazují palce nahoru a říkájí: Paní učitelko, to je ono, to nás baví. (smích)

V tyhle momenty mám z toho kolikrát až husí kůži, jak mě ten zájem a nadšení těší a dává mi to energii zase pro ně něco vymýšlet. Snažím se opravdu často učit formou her.